

קזתהאלד

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

כאשר רק יפתחו את העינים יראו מיד איד שעל העולם
נולד פונן, ועד כד, שהעולם עצמו דורש ותובע
מכל יחודי, שיתעלה למעמד ומצב ד"גאולה!"
רמז עמוד 11

ערב שבת קודש פ' ויגש
הי' תהא שנת סגולה

רפח

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

המסמך מפרט את כל הפרטים הנדרשים להגשת בקשה לפרסום ראשון. המסמך כולל גם טופס בקשה לפרסום ראשון. המסמך מיועד לשימוש פרטי בלבד. אין להעתיקו או לשכרו. המסמך מוגש לרשות המוסמכת.

המסמך מפרט את כל הפרטים הנדרשים להגשת בקשה לפרסום ראשון. המסמך כולל גם טופס בקשה לפרסום ראשון. המסמך מיועד לשימוש פרטי בלבד. אין להעתיקו או לשכרו. המסמך מוגש לרשות המוסמכת.

המסמך מפרט את כל הפרטים הנדרשים להגשת בקשה לפרסום ראשון. המסמך כולל גם טופס בקשה לפרסום ראשון. המסמך מיועד לשימוש פרטי בלבד. אין להעתיקו או לשכרו. המסמך מוגש לרשות המוסמכת.

3 דבר מלכות - פרסום ראשון בלה"ק

החוראה מטיסת החללית / משיחת ש"פ ויגש ה'חשכ"ט

8 זמן הגאולה

מתחיל זמן חדש השייך לגאולה / הקשר של פ' השביע והגאולה

11 מסימני הגאולה

כשיפתחו את העיניים יראו מיד / מסימני הגאולה בתקופתנו זו

12 וילחום מלחמת ה' - וינצח! - פרסום ראשון בלה"ק

"אעוואלד געוואלד" ... / שיחה בענין שלמות העם

14 כת"ק - פרסום ראשון

נשמה יתירה בשבת ולא ביו"ט / מענה הרבי לשאלת המנחיים

מערכת "יהי המלך"

במסגרת: "יפסה משיח" שעיי "אגודת חסידי תני"ך באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדי"ש מרה"מ

יוצא-לאור על-ידי: תלמיד ה"קבוצה", "חילי בית דוד", ישיבת תורת'ל המרכזית, "בית משיח" 770 סניף ארה"ב: 11213, Brooklyn, NY 38, Kingston Ave. #38 • טלפון: 778-6670 (718)

סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9, קריית-שמואל, חיפה • טלפקס: 840-3153 (04)

דואר אלקטרוני: yeh@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshach.net/blind

ההוראה מטיסת החלית

אם רוצים שהיצר-הטוב יטוס גבוה, הרי זה דוקא ע"י שיהיו לו "מנועים" רבים, דהיינו יצר-הרע, מנגד, וככל ש"המנועים" רבים וכבדים יותר, כך טסים גבוה יותר, כלומר, ככל שהיצר"ד שלך גדול יותר, כאשר היצר מבטלו כו' אזי העל"י היא הרבה יותר נעלית • העל"י של היצר-הטוב צריכה להיות ע"י היצר"ד, ע"י מנגד הדוחף אותו מלמטה, שזוהי בדוגמת העל"י שנועשית ע"י דחיפת האויר. ובדוגמת הענין דאור חוזר, שיש בו מעלה על אור ישר • מזה גופא יש ללמוד ענינים בעבודת השם, ועל"ז צריך להתנסף אצלו חיוזק באמונה, כיון שעכשיו ההתבוננות במה רבו ומה גדלו מעשיך ה' יכולה להיות ביתר שאת • תרגום הפשי משחת ש"פ ויגש ה'תשכ"ט – בלתי מוגה

פרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת מצרבת "יחי המלך"

הז"ל נתבלבל, עד שזה הפריע להם לענין דשיגים מקרא ואחד תרגום עם פירוש רש"י. כאמור לעיל, מכל ענין שרואים את שומעים יש ללמוד הוראה בעבודת השם, ובמלא גם מענין זה, שאין להתייחס לזה רק בתור נסיון העלול להפיעו מעובדתו, כי הרי בזה רואים עד להיכן יכול של האדם להגיע אפי' עד לענין מתקדם כזה, וא"כ זה עלול לפעול הרוש של "כוח ונעצם יד עשה לי את החיל הזה", אעפ"כ לא לא מפריע לו והוא עושה את כל הענינים הנדרשים ממנו, הן שנים מקרא ואחד תרגום, ועד לענין התפלה, שזה לא מבלבל אותו מהכונה הכללית ד"יע לפני מי אתה עומד גו", שאע"פ שהוא רואה בזה לכא' את מעלת ודלות האדם וכו', בכ"ז אין זה מבלבל אותו כלל.

א. בשבוע זה היתוסף דבר חדש, מאורע חדש, שעד עכשיו לא ידעיים האם אירע פעם כזאת:

מס' אושים טסו עד קרוב לבנה, וטסו מסיבבה הן בצד החשוד של הלבנה והן בצד המואר, וצלמו תמונת, ולאח"כ הם חזרו למטה לארץ בזמן המדויק ובמקום המסוים שבו הם היו אמורים לנחות.

כל זה אירע בערב שבת קודש זה, יום שבו מחייבים לקרוא שנים מקרא ואחד תרגום, שהטעם לאמירת התרגום הוא כדי שיהי לו בזה הבנה והשגה, שלכן נפסק שבאם אפשר יש לקרוא גם את פירוש רש"י, כיון שאז מבינים טוב יותר.

לעומת זאת, היו כאלי שמחמת מאורע

נשמח יתירה בשבת ולא ביו"ט

בקשר עם שבת קודש, מובא בזה צילום ממענה ל"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שאלת המניחים בביאור שאמר הרבי בענין הנשמה יתירה הניתנת לאדם בשבת, משא"כ ביו"ט (השיחה נדפסה בלקו"ש חל"א פ' תשא)

להלן פיענוח הכת"י"ק:

? להוסיף כהנשים ועוד להוסיף: ועיין לשון אדה"ז בסידורו שהוא שווה לכל נפש: וטוב* . . . להעתיק – לפני מנחת שבת.

(* יטוב לאכול דג בסעודה זו יותר מבשאר סעודות.

יש לך שמחה במשפחה?

יום הז'ל'ת, כרית, כר מצוה או חתונה...
יש לך את כל הסיבות למה הקדשה ב"יחי המלך"?
 גם מתנה מקוריית, גם הפצה בקנה מידה עולמי והוא היחיד העיקר, עי"ז תקרב ותחיש את התגלותו של הרבי מר"ט
חדש: ניתן להלק את ה"יחי המלך" כתשורה בשמחה
 (כאשר על הכריכה הקדמית והאחורית ניתן יהי להוסיף כיתום)

בארה"ב: 778-6670 (718)
 בא"ק: 840-3153 (04)
התקשר עכשיו:

עדיז' בנידון-דיון: כאשר לא ה' להם במה לפדרך את הדברים, החליטו לשאל שאלה זו! – אין חוק השבות לא כתוב שאותו גוי הוא "יהודי", אבל כן כתוב שם שגוי זה מפבר את כל הזכויות בארץ ישראל בדיוק כמו יהודי; הרי חוק השבות בניו על כך שהקב"ה אמר לאברהם אבינו בברית בין הבתרים ש"לדער נתתי את הארץ הזאת", זאת-אמרת שארץ ישראל שייכת לבני ישראל לא מחמת ש"בלפור" או משהו אחר אמר כך, אלא בלל שהקב"ה נתן אותה ליהודים. ולכן כאשר יהודי מחליט לחזור לארץ אבותינו, נותנים לו את כל הזכויות משום שזו הארץ שלו.

אך מיד אחר כך (ובהמשך לזה) כותבים שם, שגם אחד כזה שהוא גוי ואשתו גוי' ואבי ואמו גוי' הם גוים, באם רק היו לו סב (או סבתא) או סבו וקניו – יהודים, בזכות זה נותנים לו את כל הזכויות בארץ ישראל (אם רק רצונו לחיות שם)!: זאת-אמרת: באותן מקום שכותבים שארץ ישראל שייכת ליהודים כותבים גם שמוסרים לגוי חלק בא"י! שזהו דבר שהוא היפך השכל, היפך ברית בין הבתרים ואפילו היפך השכל של גוי!

ג. עדיז' הוא בענין של "עוהו יהודי" – כותבים על גוי שהוא "יהודי", וכפי שרואים את כל הצרות שנובעות מכך; כבר דובר כמה פעמים על הידוש המופלא (דער גוואלדקער אופטו) של הרמב"ם (הל' אוס"ב פ"ב ה"ז) בענין זה המבוסס על שינוי בלישון הכתוב "כי יסיר את בנת מאחור" (ואתחזן ז', ד), ואמר הרמב"ם ש"ישראל הבא על העכו"ם מסיר אותו מלהיות אחרי ה'". כלומר שלקחים אדם שה' יכול להיות יהודי והופכים אותו לגוי...! שבדרך כלל אין מציאות כזו, שה' מי שנוולד יהודי נשאר לגוי יהודי, אך שהוא רק נתנהג, "ישראל אע"פ שחטא ישראל הוא" (סנהדרין מד, א), ולא ניתן לשנות זאת [ניתן להרוג אותו, אך גם אז רק גופו נהרג ונשמתו נשארת נשמתו יהודית], וכך גם מי שנוולד גוי נשאר גוי.

משא"כ מי שיש לו עסק עם אשה גוי', הוא גורם ש"יסיר את בנת מאחורי מסור אותו מלהיות אחרי ה'!" – היתה צריכה לרדת לעולם נשמה יהודי' בגוף של יהודי, ובמקום יהודי הוא עשה ר"ל גוי, צורך ישראל, כמבואר בספרים מה יוצא מילדים כאלו! – זה ההפך הנגמר מבטחון של יהודים!

כיצד מגיע כל זה? עדיז' שרוצים לומר על גוי שהוא יהודי, שזהו דבר שהוא היפך המציאות: כשם ששנים ועוד שנים הם לא חמש משום שהמציאות היא ששנים ועוד שנים הם ארבע, בדיוק כך לא ניתן לומר על גוי שהוא יהודי, כיון שגוי הוא גוי ולא יהודי; ומכך יוצא שבמקום שיתוסף יהודי נוסף [שבזה הרי הם עוסקים בלחט – שיבוא עוד עולה ועוד מתשייב], נוסף עוד גוי ר"ל!

וכמדובר לעיל – אין פיצה פה ומצפאין! אף אחד לא אומר מילה על-כך, וכפי שאדמו"ר חזקן כותב בסוף אמרת הקדוש: "עוואלד גוואלד"!!!
(תרגום חפשי משיחת ש"פ ו'ושב. כ"א כסלו ה'תשל"א – בלתי מוגה)

ללמד מהם הוראה לפועל).

טוען הוא: הא גופא קשיא, מדוע בכל צרכים לחוסף ברחניות בכל יום?
והביאור בזה:

היות והמשפיות שלו גדלה, כפי שרואים בגוף שהוא גדל ומשתנה, במילא כיון שכן הוא העולם גדל ומשפיותו רבומיות, לכן גם הרחניות שלו צריכה לגדול, שבכל יום תהי' אצלו חוספה, והיא תוכל לבטל את המשפיות הרחומיות הגדלים מיום ליום.

ד. עפ"ז מובן גם מה שהגמ' אומרת (סוטה מט, א) שבכל יום ויום מרובה כו' משל חבית, שבסוף הלכות כל יום יהי' גרוע יותר מקודמו. שלכא' אינו מובן, הרי התורה היא מלי הוראה, ומדוע צריכה התורה לומר לנו דבר שלכא' אין בו שום חוראה, ובפרט שרק אומרים בה ליהודים ענין לא טוב – שיידעו שיום שני יהי' יותר גרוע מיום ראשון, והו' חלק מתורה שבטל-פה?

אלא כנ"ל, שהתורה רוצה שיידעו שבצד הל-א-טוב ישנה כל הזמן חוספה, על-מנת שיהיה יסופו גם בצד הקדושה.

ובמילא כנ"ל, שאם אין חוספה, אין לא רק שאין זו עילי, אלא זו ירידה, כיון שלא ניתן לעמוד על מקום אחד, היות ובצד החפשי ישנה כל הזמן חוספה.

ה. והרואה זו ניתן גם ללמוד מאי-אילו פרטים במאורע הנ"ל (דסיסה לירח):

אחד מהקשיים שה' בהו הוא, מה ישו עם החיידקים ("הבאקטריא"), וכל הענינים הבלתי-רצויים שנמצאים כאן (בכדור הארץ). הגם שעד עכשיו גם ה' להם א"י, אעפ"כ הם לא חזקן מכך ונשארו בריאים (שהרי אם

אבל באמת לא מספיק להשתמש בזה בתור נסיון שבא כדי שהוא לא יתפעל ממנו, אלא אדרבה, מזה גופא יש ללמוד ענינים בעברת השם, ועי"ז צריך להיתוסף אצלו חיוזק באמונה, כיון שעכשיו החתובנות במה רבו ומה גדלו מעשיך ה' יכולה להיות בתר שאת וכדלקמן.

ג. . . במצוות ישנם כמה סוגים: ישנם מצוות פריטיות, בדוגמת מצות ציצית שהניה ציווי פריט, וישנם מצוות כלליות, ציוויים הנוגעים לכל הענינים.

אחד מהציוויים הכלליים הוא הציווי ד"לכל מחיל אל חיל", שציווי זה הוא בכל בכל המצוות כולם, שצריכה להיות תמיד עילי, "מעלין בקודש".

ענין זה רואים גם בנרות הנוכה: זה שהוא מהמחודד מן המחודדן מדליק בלילה הרשון נר אחד ובלילה השני שני נרות וכך הולך ומוסף כו'.

ותנה, רואים הרי שכאשר מגיע הלילה השני שבו עילי לחוסף ולהדליק שני נרות, אילו הוא דליק אז רק נר אחד, הרי שלא זו בלבד שאין זו עילי, אלא זו ירידה, אע"פ שאתמול הוא ה' מחודדן מן המחודדן, אבל עכשיו (בלילה הב') כבר לא ככה, ועדיז' בנוגע ליום ב' וגו' כו'.

טוען הוא, שאתמול כאשר הוא הדליק שני נרות ה' זה מחודדן מן המחודדן, ומדוע א"כ כאשר ינהג כך היום הוא לא יהי' מחודד מן המחודדן?

אמורים לו, שהטעם לזה הוא כיון שהרדי צריך תמיד ללכות מעלה בעבודתו החתונת (וזהו אחד מהרמזים שניתן ללמוד מנרות החתונה, נוסף לשאר הענינים, כפי שזה בכל מצוה, שישנם בהם כמה רמזים שאפשר

יסיימו את פעולתם (והחלית תגעי לזובה הרצוי) ולא יהי זקוקים להם יותר, הם יפלו מאליהם, ואזי משקל החלית יהי' קל יותר ולא יזדקקו לכה רב כל-כך ובמילא אין צורך במנועינים רבים וכו'.

והחוראה מכה:
הקב"ה הרי רוצה שאצל יהודי תחי' התגברות המצרה על החומר, ולכאן מדוע הוא ה' צריך לתת לו יצר-ההע, הרי ללא יצר-ההע זה ה' יותר קל?

וידוע הביאור בזה: כדי שלא יהי' "נתמא דכסופא" (להם חנם), אלא שיבוא עי"ז עבדות, ולכן זקוקים ליציה"ד שעל-ידו יבוא לעבודה, ולכאורה, אם רק לשם כך, מדוע צריכים כזה יציה"ד גדול וחזק, עד שאומרים שכל המדל מחביביו יצור גדול המנו, הרי הקב"ה יכול ה' לברוא יציה"ד קטן, וגם אז זה לא ה' "נתמא דכסופא"?

והתשובה על כך היא: אם הוציג שהיצר-הטוב יטוס גבוה, הרי זה דיקא עי"ז שהיה לו "מנועים" רבים, דהיינו יצר-הרע, מנמ, וככל ש"המנועים" רבים וכבדים יותר, כך טסים גבוה יותר, כלומר, ככל שהיציה"ד שלד גדול יותר, כאשר הינד מבטלו כו' אזי העלי' היא הרבה יותר געילת.

נשאלת השאלה: כיצד ניתן להסתדר אותו כאשר זה אכן כ"כ קשה?
והעצה לזה היא, שכאשר עבדו כבד מעט עם היציה"ד לזדוק אז את אותו חלק (שעבדו אותו); שהרי בכלל ישנם שלשה אופנים בעבודה: (א) אתפליא. (ב) אתתפכא. (ג) הענין הממוצע – הרמ בתענית.

והנה, מצד הענין דאתפכיא לבד, יש לו כל הזמן עסק עם היציה"ד, כיון שיתכן אמנם

הם לא היו בריאים לא היו שולחים אותם), בכל זאת התעוררה תבוע' תל' כיון שכאשר מגיעים למקום חדש לא ניתן לדעת מה יהי' שם, האם המקום מוכן לזה וכו', ובמילא יתכן שהיא זיקק למקום או שהמקום זיקק לו, הגם שכאן זה לא הזיק כיון שצד הטוב גבר, אעפ"כ אולי שם כשהוא יגיע למצב אחר ויהיו שינויים, כבר לא יספיקו לו כחות הטוב (שהספיקו עד עתה) כדי להתגבר גם במעמד ומצב זה.

וואים מכה, שהיות וישנם שינויים צריכה להיות עלי' גם בצד הטוב, וה שער עכשיו הספיק לו הטוב שהי' – אין אז ראי' כלל, שהרי כאשר ישנו שינוי יתכן שהטוב הקיים לא יספיק.

ומזה מוכן במוגע לענין ד"לכב מחול אל חלי", שהיות וכל הזמן ישנם שינויים, המשפחה שלו משתנת וכל המגולם משתנה, במילא אין להסתפק בדרגת הקודשה שאחז בה עד עתה, כיון שלא יודעים האם היא תספיק כדי להתגבר על הצד החפכי, אלא צריכים לעלות כל הזמן, בכדי לקבל תוספת כח.

ג. ישנו פרט נוסף במאורע תל' שניתן ללמוד חוראה נוספת:

כאשר החלו בתחלה לחשוב על עשיית ענין שכזה, אחד מהבניות שעלי היתה: כדי שהחלית כוז גדולה תוכל לטוס (לגובה כזה), זקוקים למנועים רבי עוצמה שיטיסו אותה, ולאידך כאשר מצרפים לה מנועים הרי משקל זה מביד עלי' יותר וזקוקים לתוספת כח כדי לסחוב את המנועים עצמם, וכשמוסיפים עוד מנועים נזקקים לעוד כח... וחוזר חלילה, ואיך יכול אחד להדביק את השני?

אזי עלתה להם סבא, שכאשר המנועים

"געוואלד געוואלד"ו... פרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת מערכת "הי' המלך"

א. כאשר התחלתי לדבר על "מיתו יהודי", אמרתי שזו גזירה איזומה, הן מצד עצם הענין והן מצד שחדב מוכיח על התחיות העצומה ("א מורד'דיקע געפאלקטייט") – שיכולים לשאול אפי' שאלה שכוזאת. עבדו כבר אלפי שנים מאז מתו תורה. שאז בניג ישראל נהיו לגם, ולא עלה בדעתו של איש לשאול – "מיתו יהודי", אפי' גויים לא שאלו זאת, כיון שכולם ידעו את התשובה הפשוטה.

עד שאפילו לפני שבע שנים, כאשר החלו לעורר את השאלה "מיתו יהודי", מיד נתנו את התשובה לזה וביטלו את כל הענין, עד שאפי' השמאל גם חודד בזה.

אבל עכשיו נפל כל-כך עד ששוב עוררו את אותה השאלה, אותם אנשים מאותה המפלגה, ולולא אותם "מחורסיין ומחזיבין ממך יצא" [בשבת "אין עצב בה", ובמילא דיבררים אלן לא ייזקין] ניתן ה' שוב לבטל את כל הענין: אך לפועל העלו זאת על סדר היום, ומסרו רח"ל אשר גוי הוא יהודי!

והצרה גדולה יותר: טוענים שזוהו נצחון לדת? – כיצד מציגים רבים מוסמכים לומר שהחזיקה ד"מיתו יהודי" היא נצחון וחישיג לדת ישראל?

ב. והצרה גדולה יותר בזה שאין פוצה פה ומצפציף! אף אחד לא אומר כלום בנידון; משבטנים הכל את הקהל, משבטנים כי אנו נמצאים ב"אתחלתא דגאולה", הכל טוב, זהו הישיג דתי – ואין פוצה פה ומצפציף!...

וכך גם במוגע ל"חוק השבות": הגיע לכאן שאלה על כך שבחתוועידות י"ט כסלו נאמר כי בחוק השבות כתוב שיכול להיות גוי, שהוא בעצמו גוי ואף אשתו גוי, וגם אמו ואביו הינם גויים, ואם רק ה' לו סבא יהודי (או סבתא יהודי) יכולים לרשום אותו בתור "יהודי" – שאלו על כך: איך אפשר לומר זאת בה בשעה שב"חוק השבות" לא כתוב שרדשמים אותו כ"יהודי"?

אזי כפי שדובר כבר פעם (שיחות קודש תש"ל ח"א ע' 243. ובכ"מ), אודות "משפט בייליס" – שכאשר כבר לא ה' להם מה לטעון, טענו כי הבל (עם תמונת הצאר) שהודבק על העמטפה בה שלחו את התשובות לשאלות המקטרגים היה הפד ("מיטן קאפ אראפ"), שזוהי מרידה במלכות, ומכך ראה שביייליס אכן הג' ש"ייגעני"!

(* חלקה השני של שיהיה זו יתפס איה"ה בעוד שבועיים בגליון קצ. תמו"ל.

ואלי הסיבה להמשך הגלות עוד רגע אחד, היא – מפני ש"הקב"ה מתואר לתפלתו של צדיקים"³⁸ ("יעמד כולם צדיקים"³⁹), שיתפללו ויבקשו וידרשו ויתובעו מהקב"ה על אריכות הגלות, "עד מתי"... וידרשו ויתבעו⁴⁰ שתבוא הגאולה תיכף ומיד, "את צמח דוד עבד מהרה תצמיח... כי לישועת קויני כל היום", ובשניות וימיע טובים – ותחזנה עינינו גיבור לציון ברחמים", וכי"ב, ואז, מיד הוא בא!⁴¹

(מסכים משיחת ש"פ ויגש ה'תשס"ז – חנוה)

כשיפתחו את העינים יראו מיד

וזו הדבר-לפני שמעוררים עליו כמה פעמים לאחרונה – שמכאן"א נדרש לעשות את כל תלתי בו, לא (רק) בעיני ההכנה אל הגאולה, אלא בעיני הגאולה עצמה, ובשלמות המאולה – שהגאולה תומשך עד שתהי' יכרת למטה, במשמיות העולם ועד לחומרות העולם!

ואע"פ שמהחומרות צריכים לעשות גשמיות באופן ד"גשמ ברכה", וגם הגשמיות צריכה להיות קשורה עם רוחניות דוקא, ועד לאופן ש"גפשים עיקר וגופם טפיל", הרי שלמות הגאולה היא דוקא באופן שהרוחניות שאבת חיים מן הגשמיות, הנשמה שואבת חיים מן הגוף!

וכמוכן גם מהדגשת תורת החסידות בנוגע לסעודת הלוינות ושור הבר, שסעודת זו תהא בגשמיות דוקא, היינו, שלמרות גדל המעלה בכל הביאורים האחרים בתוככם ועינים של הלוינות ושור הבר, אין זה מוגיע עדיין למעלת הסעודה בגשמיות דוקא, ואדברה, לעת-ל-כרא אין שכל הביאורים הנ"ל המובאים בתורת החסידות ובמסדר – ישאבו חיים מן הסעודה כפי שהיא בפשטות ובגשמיות!

וכמדובר כמה פעמים, שבזמנו זה כל ההכנות ישנו כבר בשלמות, ועד כדי כך, שגם הכפרותים מצוחצחים כבר, וכאשר רק יפתחו את העינים יראו מיד ("ויטע מען גלילך דעזרעך") איך שכל העולם כולו מוכן, ועד כדי כך, שהעולם עצמו דורש תובע ("מאָנט") מכל יהודי, שיתעלה למעמד ומצב ד"גאולה" בשלמות ובגלוי!

ועל אחת כמה וכמה – שמקום המקדש בכלל, ובפרט אבן השתי' שב, שנמצאת שם מאז ביאת העולם, ללא שום שינוי – מוכנים לגאולה בשלמות. כך שמיד רואים איך שבת המקדש "בנו ומשולל יבא ויגלה מן השמים", ומתלבט במקומו הגשמי למטה!...

ויש להתבאר בכל זה:

מכיון שכאן"א מחוייב לומר "ישבילי נברא העולם", לשון יחיד, הרי מובן, שאפילו באם רק אחד משראל פותח את העינים כאמור לעיל, הרי זה פועל בכל העולם כולו שנברא בשבילו, שכל העולם רואה – איך שתכף ומיד נפתחת הלת דוד מלכה משיחה ננסת דרכי, ונשיא דורנו בראשנו!...

(משיחת ש"פ ויגש, ז' טבת ה'תשנ"ב – בלתי חנוה)

הכוונה שבגלוי לקרוא את העתונות כי', שטוב לו שלא נברא, הלואי שהם לא היו נבראים. לא כמו אלו הקוראים את העיתונות ובקיאים בכל הפרטים בהם, ולא רק בכללות הענין אלא גם בכל הפרטים, עד שהם ידיעים את שמותיהם (של אלו שעליו לידח), שמות נשותיהם ומס' לדיהם וכו', שלכן בבתיק הוא מאזן מיד לדדי, ולאחר-זה הוא תכף רץ לקנות עיתון – אולי ישנם בזה עוד פרטים חדשים שהיא קודם לא שמעו, ולאחמ"ל הוא מאזן שוב לדדי לשמוע עוד כמה פרטים.

וכאשר הוא מגיע בשבת קודש לבית-הכנסת, הוא צריך להראות לכולם את בקיאותו בכל פרט ופרט, ושהוא אינו מפר או בטל, אלא הוא אדם מודרני, ובמילא הוא מדבר עי"ז בביחב"ס ובשבת קודש של רגע בו הוא קודש, והוא מבטל לא רק את עצמו אלא גם את השני וכו'.

ובמילא טוב לו שלא נברא, יותר טוב שזו לא הי' קורה מלכתחילה, וכל הנ"ל (החזרות מטיסת החללית לרחק) אין זה נתינת כח וכו' לאלו הבקיאים בה, ואדברה, זו החמנות גדולה עליהם.

אבל כאשר שמעו כבר על-זה, אין צורך לנער עי"פ דרכי", שמ"דרכי" יש ללמוד הוראות בעבודת ה'.

ח. ישנו סיפור שמספרים על חסיד לויבאוויטש [שמספור זה ניתן ללמוד כיצד חיו פעם]. שהי' יהודי זקן היישוב בביתו או בביחב"ס ולומד, ולא התעניין במה שקורה בעולם.

באותו הזמן הכתירו את ניקולאי השני לקיסר, וכאשר סיפור לו שהכתירו את ניקולאי השני למלך, הוא שאל: הרי כבר הכתירו אותו כבר פעם אחת, ומדוע צריכים

שבינתיים הוא לא מוותר ליצה"ד והוא מתאפק, אבל זה רק בו זמנית, כי הוא חושב שכאשר יגיע זמן שהקב"ה יהי' עסוק ברקיע השביעי, אין הוא ינצל את ההזדמנות ויותר ליצה"ד.

אבל כאשר הוא אוחז בדרגת "אין לו יצה"ד כי הרגו בתענית", אין הוא "זרק" חלק מהיצה"ד, ובמילא כבר יותר קל לו להמשיך הלאה.

וזוהי ההוראה: הגם שזקוקים ליצה"ד בכדי לטוס גבוה יותר ולהתעלות, אבל לאחרי שעובדים עם היצה"ד מניט יש לזרוק את הענין שאיתו עבדו, ולאחמ"ל לעבד איתו בחרק אחר שבו, בענין אחר וכו', שאז תהי' העלי' בקלות יותר.

צריך אמנם להיית' יעזוב תעוב עמו", אך הכוונה היא עם המון בלב, אבל את היצה"ד צריכים לזרוק וכו'.

... עד שמגיעים לאוריינת וקוב"ה כולא חד, שאלקות תהי' אצלו בגליל, שזו יהי' בביאת משיח צדקנו.

ז. לאיך ניסא חשוב גם להבהיר, שלא יחשובו שהיות ויש ללמוד מכל דבר שרואים הוראה בעבודת ה', אין צריכים לקרוא עיתונות ולדעת את כל הענינים הנ"ל, בכדי ללמוד מהם הוראה בעבודת ה'...

הרי מאמר הנעש"ש שמכל דבר יש ללמוד הוראה בעבודה, אין הכוונה בזה שצריכים להסתובב בכל מקום ומקום בעולם כדי שהוא יוכל ללמוד הוראות בעבודתו, שהרי כל רגע פנוי שיש ליהודי הוא צריך לנצל ללימוד התורה כל.

רק אומרים שאם הוא כבר טמע מבי, אין עליו ללמוד מזה הוראה בעבודתו, אבל אין

אזי פתרו את הבעי' מיני' ובלי' עשיו שהחללית עצמה תפלוט כח מלמטה שעל-ידי היא תתדומם למעלה.

והחזרה מזה:

כאמור לעיל, העלי' של היצר-הטוב צריכה להיות ע"י היצור'ר, ע"י מנע הדוחף אותו מלמטה, שזוהי בדומת העלי' שנעשית ע"י דחיפת הארץ.

ובדומת הענין דאור חזר, שיש בו מעלה על אור ישר בה שהיא אור חזק יותר, כיון שעלי'ז שישנו מנע והוא מתגב עליו אזי (האור) הוא בתוקף יותר. וכמשל הידוע המובא בחסידות מאור השמש – שהמלימות אור השמש באור החתונן היא חזקה יותר מאשר באור העליון, והטעם לה הוא כיון שכאן ישנה המעלה דאור חזר.

נשאלת השאלה: כאשר אין מנע כלל, כיצד תהי' אז העלי'. שהרי ל"ל יקויים "את רוח הטומאה אלעבר מן הארץ", ומבא בחסידות שיהי' אז "לכו מחיל אל חיל" בקדושה גופא, עליות בקדושה עצמה, ועד"ז גם בזמן הזה ישנם לפעמים עליות בקדושה עצמה, ולכאורה כיצד תתכן עליו ללא מנע? וזאת אנו למדים מענין תהי' – שיכולה להיות עליו עליו, ובעברת הכוונה היא, שישנם בגמדה שני כחות הפכיים, כמון חסד וגבורה, שיע"י העברה שני כחות הפכיים, כמון חסד ענין התפארת, ופעלת העלי' בקדושה גופא.

שזה גם הענין דמ"ח ובי" דעתק' ויע"י ב' ענינים הסותרים זה לזה, ופעלת העלי'. ויע"יז מגיעים לתלית העלי', עד לאוריות וקויה' כולא חד . עד לעלי' כשיהי' העליות בקדושה גופא כנ"ל, בביאת משיח צדקו בקרב ממש.

לעשות זאת פעם שני?

– שנים רבות לפני-כן (בזמן הגמא ערק) הי' ניקולאי הרשון, וכאשר הכתירו אותו למלך הי' יהודי זה לך, והסדר אז הי' שבאשר הכתירו את המלך נהגו להדליק נרות לכבודו, במלוא הוא זכר שכבד הפתירו אותו פעם אחת, וכאשר הכתירו את ניקולאי השני הוא כלל לא ידע שזהו מלך אחר, הוא לא ידע שניקולאי הראשון מת ושהי' עוד מלכם לאחרי וכו', ובמלוא הוא שאל: הרי כבר הכתירו אותו פעם אחת, ומדוע צריכים להכתירו שוב פעם?²⁹⁷

שמכאן אנו רואים כיצד חיי פעם, וחיי באריכות נמים ושנים טובות מתוך מנוחה וכו', ללא כל הענינם שישנם היום, ללא פסכיאטר, פסיכולוג, כדורים מרגיעים ואפילו ללא אוטיביטיטות.

ע. פרט נוסף בענין תהי' שניתן ללמוד עוד הוראה:

כאשר החלו להשוב כיצד טוס בארץ שבהלל, הי' שני אופנים – אופן א': שזה הי' ע"י דבר הקל יותר מהארץ ואזי זה ירחף באויר, בדומת מנה שהמב"ם כותב בנוגע לגני שהוא קל מהמים, שלכן הוא שט מעלם, ועד"ז בנוגע לארץ.

אופן ב': שזה יהי' בדומת עליו הדוחף את עצמו מהארץ למטה וכך פורה בארץ למעלה, וכידוע שכך טסו האוירונים הראשונים.

אלא שכל-זה מודבר במקום שיש בו אויר, שיע"י דחופת האויר כלפי מטה הוא מתדומם כלפי מעלה, אך במקום שאין בו אויר כלל, או עכ"ל יש בו פחות אויר, אי-אפשר לטוס באופן תהי' (וחיות שבהלל החיצון אין (מספיק) אויר אזי נתקלו בבעי' לטוס באופנים אלו).

אלא אדרבה, "מעלין בקודש" (הוראה שלוקחים ובהדגשה מימי חנוכה.), **ובפשטות** – שהענין דחנוכה קשור עם חנוכה המשכן, ולאחרי זה באים לחנוכה עליונה יותר, ואין עליון מזה אלא חנוכה ביחמ"ק.

ובפרט ע"פ המבאר בפנימיות התורה, תורת החסידות, הקשר והשייכות דפי' ויגש "לקורות בתינו ארזים ג', כ"ל בארובה.

ופשיטא, שכאשר מדברים אודות ביחמ"ק בלוחות זה האחרון – אין הוונה לבית ראשון ובית שני, כי אם, לבית שלישי, אשר, בית זה בהכרח שיהי' באיני-ערוך אפילו ביחס לבית שני, "אדל יהי' כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון", שכן, בשביל העליו דבית שני, היתה "מספיקה" הירידה דחורבן בית ראשון וגלות במשך שבעים שנה, ובמלוא פשוט, אשר חורבן בית שני וגלות במשך **למעלה מאלף ותשע מאות שנה**... אפשרי לחיות אך ורק בשביל עליו **שבאיני-ערוך לגמרי**²⁹⁸

ואם בזמן הגמרא – כבר "עלו כל הקיצו"ם²⁹⁹, ומאז "עברו קציר כלה קיץ ואנחנו לא נושענו"... עאכ"ו כ' לאחרי החושך כפול ומכופל דעקבות משיחא.

ולכאורה צ"ל דהסיבה להתחדש ארכות גלות היא – כדי שיתוסף עוד יותר ביציאה ב"דרכוש גדולי" (כפי שמענין בלות מצרים (שגאולתנו היא כמי צאתך מארץ מצרים³⁰⁰), "שלא יאמר אותו צדיק ועבדום ונעם אתם קיים בהם, ואחרי כן יצא בכוש גדול לא קיים בהם"³⁰¹), אמנם, בימינו אלה לא שייך עוד סיבה זו – שהיא ישנו כבר גם ה"דכוש גדול" ריבוי הלי מופלג דתורה ומצוות שקיימו בו" במשך כל הדורות.

ובפרט לאחרי גלוי פנימיות התורה ובאופן דהפעה, בחכמה בינה (וגם) **דעת**, הרי כמחמ"ל³⁰² "יעה קנית מה חסרת".

וזהו שיכול להיות עוד יותר – הרי מכיון ש"ארובה מארץ מדה ורחבה מיני ים"³⁰³, באופן דאיני-סוף, לא יוכלו לעולם להגיע לתלית וסוף הענין, ואילו כל מה שיוכלים להשיג – הרי ע"פ חקית כשרות דבי"ז, **השיגו כבר; ואדרבה**, בכדי שיתוסף עוד יותר בעבודתם ורכושם של ישראל – הי"ז ע"י שתבוא תפקי הגאולה האמיתית והשלימה, שאז תהי' עבודתם של ישראל **בתלית השלמות**, "כמצות רצונך"³⁰⁴.

[35] ויק"ר פ"א, ג. ויש"ג.
 [36] ראה ע"י (שער מישט הירח פ"ב) דלות בבל יש
 [37] דאה תרי"ח ר"פ וחיל (צ"ח, א. ג. ג.ד). אחרית שם (כ"ד) (תתשה, ב. ואילך. תמשד זכה תרל"ז פ"ז ואילך.
 [38] יבמות סד, ט"א. ויש"ג.
 [39] שיע"י ט, כא. וראה סנהדרין פ"א.
 [40] ראה מדרש תהלים (הוצאת באבער) ממור יז. מדרש שמואל ספ"א (הובא בדר"ק סוף שמואל ב').
 הובא **לולכה** – ב"י לטאה"ר סקפ"ח (משביל הלכת דין סדר ברכת המזון). רמח"ל תפלה שפ"ב, וראה מדרב קמות לחחמ"א מפרכת ק' אות טז. ובפ"ט.
 [29] ראה ע"י (שער מישט הירח פ"ב) דלות בבל יש
 [30] סנהדרין צ"ח, ב.
 [31] דרמ"י ת, ב.
 [32] ועד"ז בנוגע למשיח – שמיד בוגע שלאחרי חורבן עילוי מושעין של ישראל" (ראה הירושלמי בבב"ב פ"ב ה"ז. ובפ"ט) ע"י (נפסית ע"י רב"ט), ומא ועד ימים הזה חיל ועד כו' (נפסית ע"י עבודתם של ישראל במשך הדורות). עד לתלית העליו.
 [33] מכה ז, טז.
 [34] ברכות ט, ט"א ואילך.

אזי באים לפ' ויגו, "קדורת ביתנו ארזים רחיינו ברוגזים", ביהמ"ק העתיד להננות במיני של מלך המשיח, "זרוד עבדי נשיא להם לעולם".

ולכן:

יש להכריז ולפרסם שבמיני אלה נמצאים אנו בזמן (ומקום) מיוחד, אשר, לא נותר בו אלא ענין אחד ויחיד – וחיוב אדם לומר בלשון רבינו¹⁷, בלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר¹⁸: **עמדו הכן כלכם, לפני ביהמ"ק העתיד בביאת זרוד מלכא משיחא.**

ובמילא, על כאו"א מיישראל, מוטלת השליחות להביא ולגלות את ביהמ"ק העתיד – ש"בנו ומשוככל" בשמים, וצריך רק לירד ולהגלות למטה¹⁹ – תיכף ומיד ממש.

וכאמור, ענין זה שייך לכאו"א מיישראל, אנשים נשים וטו, "בנעינו ובקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"²⁰, מהמדול שבמדולים עד לקטן שבקטנים, ללא כל חילוקי עדות חוגים ומפלגות כו', שכו, אין זה ענין השייך לסוג או נוסח כו' מסוים, כי אם, ענין השייך לכאו"א מיישראל, כל העשר סוגים ד'ראשיכם שבטיכם גו' טפכם נשיכם גו' מחוטב עצד ועד שואב מימיו"²¹, שהרי הדברים האמורים לעיל מיוסדים ונעתקים **מהמפורש בתורה**, תושב"ל ותושב"פ, באופן המובן ושייך לכאו"א מיישראל.

ובלשון הכתובת²² – בא' ההפטרות, אשר, כללות ענין ההפטרה קשור עם גזירות הגלות²³ – יע"ם זו יצירתי לי (למקו²⁴) תהלתי יספורי, היינו, שעינינו דכאו"א מיישראל (כולל גם זה אשר "בשם ישראל יכונה"²⁵, בהמשך הפטרה הנ"ל) לספף תהלותיו של הקב"ה, עד לתהלת עיקרית – "כי גאל ה' יעקב גו"²⁶ (בסיום רוחם ההפטרה הנ"ל).

ונקודת הדברים – באותיות פשוטות ומונחות לכאו"א מיישראל ממש: **הענין ד'מעלין בקודש"** – מובן ופשוט לכל, ולא עוד, אלא שגם מצד **טבע** הבריא ישנו וצריך להיות ענין של צמיחה ומידול, לא רק בישראל, אלא גם אצל אוה"ע, ואפילו אצל בעלי-היימ, ואפילו בסוג הצומח (עד לסוג הדומם שגם בו יש בחי' צומח שבדומם²⁷), וממילא, מובן כאו"א, גם קטן שבקטנים²⁸, שבעיניו קדושה צריך בודאי להיות עילוי והוספה "מעלין בקודש".

ובמילא, מובן בפשטות לכאו"א שלא יתכן שלאחרי ימי החנוכה יהי ענין של ירידה ח"ו,

- 25) מדר, ה.
- 26) שם, כג.
- 27) תו"ח פירשתו צאג, סעי"א וא"ל.
- 28) ואדראלו – אצל קטן מודוש יותר טבע הצמיחה והמדול **מפשוטו** (מש"א"כ בגיל העקירה וכו'), וזוהו מובן גם בננוע לצמיחה ומדול **ברוחותיו**: ואילו ברל שבמולים, עד לצדיק גמור – זרקו לתהבונות כו', שלמרות גורל מעלת עבודתו, יש לו צורך בצמיחה ומדול "לכך מחיל אל חיל", עד לאופן י"אין להם מנוחה כו" (ברכות בסופה. ויש"א).
- 17) ברכות מג, א, וש"א.
- 18) מכתבו – ברפס בה"מ קונטרסים ח"ב שצ"ג, ב.
- 19) ראה פירוש ירוש' על ידעט.
- 20) בא ג' ט.
- 21) ר"פ נגבים. וראה חז"ב פב, א.
- 22) ישע"י מג, בא.
- 23) ראה שו"ע אורח"י אורח"י ח"ב שבת ר"ש רפ"ד ועוד.
- 24) פירוש ער"פ.

מתהוה זמן חדש השייך לגאולה

"זרוד עבדי נשיא להם לעולם" (מהפטרת פירשתנו).

לאחרי סיום ימי חנוכה, כל עניני העבודה דחונכה, כולל קריאת התורה דימי חנוכה, הן אצל העולה לתורה ומבדד, והן אצל השומעים, "שומע כעונו", ואדריכה, "צדל העונה אמן יותר מן המבדד", בדוגמת נצחון המלחמה ע"י הגבורים? – הנה, בבו"א יום א' ד'פ' ויגש, ועאל"כ **ביום השלישי שהופל בו כי טוב**¹ (ועד"ל ביום הששי שגאמר בו "טוב" ב"פ²), עד לתכלית השלימות ד'פ' ויגש ביום השבת, אזי מתחיל **זמן** (ובמילא – נמשך גם בבחי' המקום³) **חדש**, השייך ל**ביהמ"ק העתיד וגאולה העתידה**, ע"י "זרוד עבדי נשיא להם לעולם", **זרוד מלכא משיחא**.

. . . בדרגו זה, **זרוד משיבועי**, "כל השביעין חביבין"⁴ (בדוגמת שנת השמיטה, "בדרגות שביעית חביב. . בשנים שביעין חביב"⁵), לא נותר אלא להויד' ולהביא את **ביהמ"ק הנצחי**, "מקדש אדני-כוננו ידיל"⁶, בגאולה האמיתית והשלמה (שאין אחרי' גלות⁷) ע"י משיח צדיקו (שביאתו תלו' בהפצת המעיינות חוצה, כדברי מלך המשיח להבעש"ט⁸).

ובסגנון האמור – שלאחרי העבודה דימי חנוכה, שתחנה הפצת המעיינות חוצה, כולל הקריאה דימי חנוכה, שבה מודוש ענין דעניית אמן, שזוה"ע **"הצחון"** מלחמת בית דוד⁹, – לאחרי בובו אוצרות המלכותי¹⁰, "הו"ן יקו חנאסף ונקבץ במשך כמה שנים מדרו אחר דוד", "אוצרותיו ואוצרות אבותיו מימי קדם"¹¹, אשר, במשך כל השנים היו כמוסים וחתומים מעין כל רואה כו', ואעפ"כ, בשביל נצחון המלחמה פותחים את כל האוצרות, ומבזבזים אותם, לכאו"א מיישראל, כפי שנקראו בני"ג בעת יצי'נו ולתמיד, כמ"ש¹² "בעצם היום הזה יצאו כל **צבאות** חילי מארץ מצרים" (ויזרה מזה "יעל צבאותם"¹³, למעלה מהצמצוין, מצבאות חילי¹⁴), כמבואר בהמשך החילולא¹⁵ –

- 10) דאה אמר"ק דהמנשי"ט (כש"ט בתחלתו. ובכ"מ).
- 11) להעיר מושייכות לפ' ויגש, והשיעור דיום השבת – שבו נאמר "ילקט יוסף את כל חספי גו"א" (פירשתו מג' יד), ואמרו ח"ל (פסחים קיט, א, וש"א) "שלוש מסמנות וסמנין יוסף כו" (נבואה בת"א פירשתו מג' ב וא"ל), ובתו"ל – י"ל הומו אבל גלוי גלוי כל האוצרות שאר והסמנין יוסף דדרונו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, ובקש והפציר וציונה לגלותם ולחמיצם.
- 12) תו"ח שמות שכתב, ב.
- 13) בא יב, מא.
- 14) שם, נג.
- 15) י"ה בעצם היום הזה גו' – בתו"א ר"פ בא.
- 16) י"ה באתר לפני תשי"ט פ"א וא"ל.
- 1) סוכה לר, ב, ובכ"מ.
- 2) ברכות ג, ב, גזי בסופה.
- 3) פירוש"י בראשית א' ז – מג"פ פ"ד, ו.
- 4) בראשית א' כה. שם, לא. וראה חזקוני והמ"ץ ער"פ לשם.
- 5) ראה שו"תו"א פ"א (פ"ב א): גזר רבתי שם עולם נוגל על כה"ל מקום רבתי זמן. ובקו"ח (ברכה ע"א א): שמתקין והזמן שגוהם הם נבזבזים בבתי א'.
- 6) ויק"ל פ"ט, יא.
- 7) כי הוא בני ומשוכלל כבו (ראה לקמן בפנים).
- 8) בשלה טו, ז, ופירוש"י חז"ק רכ"א א.
- 9) מכתבא בשלח טו, א, חובה בתו"ח ר"ג ונאמר – פסחים קט"ג, ב.